

سه شنبه، ۲۱ خرداد ۱۳۹۲ | ۱۱ ژوئن ۲۰۱۳ | ایران ۱۷:۰۴

چاپ برای دیگران بفرستید

برترین‌ها

1. شورای نگهبان بازبینی در صلاحیت روحانی را تکذیب کرد (6899)
2. ۵ روز تا انتخابات؛ ۵ میلیون تناقض واجدین شرایط (5630)
3. یازدهمین دوره انتخابات آخرین فرصت جمهوری اسلامی (4210)
4. نخست وزیر ترکیه: شکیبایی من حد و مرز دارد (3281)
5. عارف از نامزدی انتخابات ریاست جمهوری انصراف داد (3246)

توییت 0

پیشنهاد 0 فرستادن

Balatarin

4گراب&
 ;#1578جیو&
 6سرظن&
 5اجنا&
 .;#9785دشن&
 آرشیو نظرسنجی های قبلی

اول، از نوامبر ۲۰۱۱ آژانس موضوع ابعاد احتمالی نظامی برنامه را مدنظر قرار داده؛ دوم این که آژانس از ایران می خواهد در مورد ابعاد احتمالی نظامی برنامه اش توضیح دهد. و توضیح این ابعاد نظامی احتمالی، ایران را مجاب می کند که اجازه دسترسی هایی فراتر از پروتکل الحاقی و عملاً نامحدود را به آژانس بدهد.

حتی اگر ایران آمادگی چنین کاری را داشته باشد، آژانس توانایی و اختیار کافی برای انجام عمل متقابل را ندارد. به همین خاطر است که من معتقدم که اول حضور آژانس در تهران و بعد گفتگوی ایران با گروه 1+5، اشتباه خواهد بود.

به اعتقاد من، خیلی عاقلانه تر خواهد بود که اول ایران و گروه 1+5 با هم جلسه ای را برگزار کنند و توافقی بر سر بسته ای فراگیر حاصل شود تا بر مبنای طرحی گام به گام بتوانند روی مسائل سیاسی به توافق برسند و بعد این مأموریت به آژانس محول شود تا با سفر به تهران بتواند روی مسائل فنی با ایران به توافق برسد.

صدای آمریکا: بعضی ها معتقدند که آژانس مسائل خودش را دارد و گروه 1+5 مسائل خودش را. در این صورت آیا ایران می باید به بازرسان آژانس اجازه بازدید از سایت پارچین را بدهد؟

حسین موسویان: بازدید از پارچین مستلزم آن است که ایران پروتکل الحاقی را عملاً اجرا کند. برای این منظور، ایران قطعاً خواهان اقدامی متقابل خواهد بود. آنها نمی توانند پروتکل الحاقی برای هیچ به اجرا در آورند. به نظر من گروه 1+5 خیلی خوب درک می کند که هر توافقی با ایران نیازمند دو مسئله عمده توسط آنهاست: اول به رسمیت شناختن حق غنی سازی برای ایران...

صدای آمریکا: اما ایران قبلاً چنین اجازه ای داده بود، چرا الان نمی دهد؟

حسین موسویان: زیرا اینها همه باید در قالب یک بسته مشخص باشند. ایران نمی تواند پروتکل الحاقی را اجرا کند صرفاً به این دلیل که آژانس و گروه 1+5 چنین انتظاری دارند؛ نهایتاً آژانس هم از ایران می خواهد که همکاری کرده و در مورد ابعاد احتمالی نظامی برنامه اش توضیح دهد، که این یعنی، ایران اجازه دسترسی هایی فراتر از پروتکل الحاقی را صادر کند. به همین دلیل، تکرار می کنم، یک بسته سیاسی لازم است تا ایران اجرای پروتکل الحاقی را بپذیرد، و بر مبنای آن با آژانس همکاری نماید تا ابعاد احتمالی نظامی برنامه هسته ای ایران را تشریح و کلیه تردیدها پیرامون آن را برطرف کند؛ و نیز گروه 1+5 هم حقوق مشروع ایران، بر مبنای پیمان منع تکثیر سلاح های هسته ای (ان پی تی)، را برسمیت بشناسد و تحریم ها را - حتی بصورت تدریجی - لغو کند.

صدای آمریکا: آیا ایران در حال پاکسازی سایت پارچین است؟

حسین موسویان: به یاد ندارم که در زمان ما آژانس چنین ادعاهایی کرده باشد؛ آنها

دوبار از سایت پارچین بازدید کردند و در نهایت هم متوجه تمامی حدس و گمان ها و شایعات شدند.

صدای آمریکا: اما آن ساختمانی که مورد تردید است را بازرسی نکردند؟

حسین موسویان: آنها برای درخواست بازرسی همواره مسائلی را مطرح می کنند. از فلان ساختمان یا فلان مرکز می گویند. در زمان ما هم، از چند ساختمان نام بردند و گفتند که بسیار به آنها مظنون اند چرا که گزارش هایی دریافت کرده اند مبنی بر آنکه فعالیت هایی خلاف قانون در آنجاها صورت می گیرد. ما دو بار به آنها اجازه بازرسی از پارچین را دادیم؛ همان وقتی که پروتکل الحاقی را به اجرا درآورده بودیم.

باید یک نکته خیلی مهم را به شما یادآوری کنم: براساس قطعنامه مجلس ایران، دولت تنها زمانی پروتکل الحاقی را می تواند اجرا کند که قدرت های جهانی حق غنی سازی را برای ایران برسمیت بشناسند؛ در این صورت است که ایران مشکلی برای اجرای پروتکل الحاقی نخواهد داشت.

برای همین است که می گویم آژانس بین المللی انرژی اتمی از اختیار کافی برخوردار نیست که برای این منظور با ایران به توافق برسد. گروه 1+5 است که باید در قالب یک بسته، این حق ایران را بپذیرد. در عوض، ایران هم در اقدامی متقابل، پروتکل الحاقی را اجرا خواهد کرد. بعد از آن است که برای ابعاد احتمالی نظامی برنامه هسته ای، ایران نیازمند آن خواهد بود که اجازه بازرسی هایی فراتر از پروتکل الحاقی را صادر کند، و به اعتقاد من، تهران آمادگی انجام آن را خواهد داشت. اما گروه 1+5 هم باید آمادگی انجام عملی متقابل را داشته باشد و همزمان، برای لغو تحریم ها گام بردارد. آنها نمی توانند از ایران انتظار داشته باشند که بطور یکجانبه همه چیز را بپذیرد و آنها هم هیچ اقدام متقابلی را انجام ندهند.

صدای آمریکا: اما این یک موضوع فنی است: یعنی اگر فعالیتی مشکوکی هم در کار بوده مربوط به گذشته است، چرا شفاف نیستند؟ آژانس گفته این اولویت کاری اش است. می دانم که شما سعی می کنید آن را به مسائل سیاسی ربط دهید، اما چیزی که مربوط به گذشته بوده، چرا نباید برطرف شود؟

حسین موسویان: اول از هر چیز، همکاری در مورد الزامات آژانس – همانطور که قبلاً گفتم – نیازمند پذیرش پروتکل الحاقی است. ده ها کشور هستند که تا به امروز پروتکل الحاقی را نپذیرفته اند. هیچ کس نمی تواند ملتی را مجبور به اجرای یک پیمان نامه بکند. به همین خاطر، این تصمیمی داوطلبانه از سوی ایران خواهد بود. اجرای پروتکل الحاقی حسن نیت طرف ایرانی را نشان خواهد داد. ایران عضو معاهده پادمان آژانس است و آن را بطور کامل رعایت می کند. اما پروتکل الحاقی یک ساز و کار بین المللی است که بعضی از کشورها – حدود شصت هفتاد کشور – حاضر نیستند آن را تصویب و به امضا برسانند. برای همین آنقدر هم ساده نیست که – آنطور که شما می گویند – مسئله ای فنی است و باید انجامش داد.

صدای آمریکا: این که می گویند باید توافقی بر سر برداشتن تحریم ها هم صورت بگیرد، قابل درک است. تا آنجا من می دانم الان مسئله غنی سازی مطرح نیست، این که ایران تا چه سطحی غنی سازی می کند مطرح است. با این حال پرسش من این است که انتخاب مجدد آقای اوباما چه تأثیری بر رویکرد ایران به مذاکره دارد؟

حسین موسویان: تا آنجا که من می دانم بخش هایی در وزارت خارجه آمریکا و در کاخ سفید، از سال 2010 به این نتیجه رسیده اند که حق ایران برای غنی سازی و لغو تحریم ها، در نهایت باید لحاظ شود. اما دولت برای یافتن راه حلی – در قالب یک بسته شامل این دو موضوع – که به نوعی سازش بیانجامد، همچنان در کش و قوس است. دلایلش هم این است که در واشنگتن هنوز اجماعی بر سر آن حاصل نشده.

اختلافات در واشنگتن بسیار است. اول این که کنگره در برابر به رسمیت شناختن حق غنی سازی ایران مقاومت می کند. در نتیجه من فکر می کنم توانایی آقای اوباما محدود باشد، چون این موضوع در داخل کنگره به شدت محل چالش است.

صدای آمریکا: حتی در دور دوم ریاست جمهوری وی؟

حسین موسویان: فکر کنم. چون بعد از انتخاب دوباره او، دو سه هفته پیش، لایحه ای در جهت افزایش تحریم ها علیه ایران تصویب شد. هر چند که کاخ سفید هنوز اقدامی برای اجرایی شدن آن انجام نداده، اما کنگره با تصویب این طرح، موضع خود را در قبال انتخاب مجدد آقای اوباما نشان داد؛ این که فقط خواهان اعمال تحریم و فشار هستند. ما قبل از هر چیزی، نیازمند حصول اجماعی در واشنگتن هستیم.

صدای آمریکا: آیا چنین اجماعی در ایران هست؟

حسین موسویان: بطور قطع در تهران هم چنین اجماعی وجود ندارد، اما در ایران یک نفر هست که تصمیم گیرنده نهایی است. حتی در صورت اختلاف بین دولت و مجلس، وقتی مقام رهبری تصمیم می گیرند، همه اطاعت می کنند. امتیازی که در ایران وجود دارد این است که علیرغم همه اختلافات در درون نظام، و بین مجلس و دولت، یک تصمیم گیرنده نهایی وجود دارد که رهبر انقلاب است. اما در واشنگتن نه اجماعی وجود دارد و نه کسی هست که تصمیم نهایی را بگیرد. این یک مشکل است.

مشکل دوم این است که اعضای گروه 1+5 هم با هم اختلاف نظر دارند. اما براساس آنچه که از منابع موثق شنیده ام، آمریکا و اروپایی ها "طرحی گام به گام" را تهیه کردند و آن را چند ماه پیش، در جریان اجلاس عراق، به تهران ارائه داده اند. هیچ امتیاز عمده ای در آن برای ایران وجود ندارد. دلایل هم این است که دولت اوباما قدرت کافی برای برداشتن تحریم ها را ندارد. این امر در توان و در حیطه اختیارات کنگره است. و کنگره هم قصدی برای انجام آن ندارد.

صدای آمریکا: اما می دانید که کاخ سفید این اختیار را دارد که از اعمال تحریم ها خودداری کند، و این در مصوبات قانونی هم آمده که ریاست جمهوری این اختیار را دارد که مصوبات مربوط به اعمال تحریم ها را اجرا نکند. می دانم که شما مخالف اعمال تحریم هستید. اما آیا اعمال تحریم ها مانع پیشروی فعالیت های هسته ای ایران نشده اند؟ یا دست کم آن را کند نکرده اند؟

حسین موسویان: همانطور که گفتید، من همیشه مخالف تحریم و ادبیات جنگ طلبانه بوده ام. به اعتقاد من تهدید ایران به جنگ و افزایش تحریم ها تا کنون، در جهت نیل به هرگونه راه حل مسالمت آمیزی، غیرسازنده بوده اند. به دنبال تحریم ها بود که ایران قابلیت های غنی سازی اش را ارتقا داد. برگردید به سال 2006، ایران ذخیره اندکی از اورانیوم غنی شده را داشت. امروزه بعد از چهار پنج سال، و بعد از تصویب چهار پنج قطعنامه و اعمال تحریم های بیشتر، ذخایر اورانیوم غنی شده ایران به حدود هفت هزار کیلوگرم رسیده. در سال 2005 یا 2006، ایران حدود هزار سانتریفیوژ داشت، اما بعد از همه آن قطعنامه ها، ایران حالا حدود ده هزار سانتریفیوژ دارد. حتی درجه غنی سازی هم فرق کرده، آن زمان ایران تا سطح سه، چهار و پنج درصد غنی سازی می کرد، اما بعد از اعمال تحریم ها، الان در سطح بیست درصد غنی سازی می کند.

از این رو، وقتی که می گویم مخالف تحریم ها هستم، برای این است که تحریم ها در وهله اول به مردم آسیب می زنند، به مردم بی گناه، مردم عادی. من صد در صد اعتقاد دارم که قدرت های جهانی نمی توانند از طریق اعمال تحریم ایران را متقاعد کنند که تن به خواسته های آنها بدهد.

صدای آمریکا: پس به دنبال این تحریم ها، ایران سازشی از خود نشان نخواهد داد؟

حسین موسویان: دقیقاً، نتیجه معکوس هم دارد. رفتار سیاسی ایران، زیر فشار و تهدید، کاملاً متفاوت شده. اگر آنها می خواهند که ایران انعطاف پذیری بیشتری نشان دهد و همکاری کند، باید این را بفهمند که تهران، تحت فشار و تهدید، نمی تواند چنین خواسته ای را اجابت کند. این بدین خاطر است که قدرت های جهانی، بویژه قدرت های غربی، واقعیت های درون ایران را درک نمی کنند. آنها فکر می کنند که می توانند با افزایش تحریم ها و اعمال فشار، ایران را وادار کنند تا سیاست های هسته ای اش را تغییر دهد. اما این اتفاق رخ نخواهد داد.

صدای آمریکا: آقای موسویان برخی بر این باورند که ظرفیت غنی سازی که شما به آن اشاره کردید، فراتر از نیازهای ایران است. چه نیازی باعث شده که ایران در این سطح غنی سازی را دنبال کند؟ آیا برای هزینه های آن توجیهی وجود دارد؟

حسین موسویان: اولاً که من فکر نمی کنم که دولت ایران - در پی این فشارها و اعمال همه این تحریم ها - درباره هزینه های غنی سازی متقاعد شده باشد. اما باید واقع بین بود. تا کنون بسته ای معقول و واقع بینانه از طرف 1+5 به ایران ارائه نشده. لغو تحریم ها و برسمیت شناختن حق غنی سازی ایران، در هیچکدام از بسته های پیشنهادی آنها در نظر گرفته نشده بود. تا الان که گروه 1+5 چنین بسته ای را پیشنهاد نکرده. این یکی.

دوم این که، برای انرژی هسته ای غیرنظامی، مثلاً نیروگاه بوشهر، به 27 هزار پوند اورانیوم غنی شده با خلوص 3.5 درصد نیاز هست. به همین خاطر، ایران باید خیلی بیش از این کار کند تا ذخیره سوخت کافی برای نیروگاه بوشهر را تأمین کند.

صدای آمریکا: روسیه پذیرفته بود که سوخت نیروگاه را تأمین کند؟

حسین موسویان: با شما کاملاً موافقم، اما ایران تصمیم دارد که نیروگاه های بیشتری بسازد. بیاد بیاورید که در دهه هفتاد میلادی، ایالات متحده به ایران پیشنهاد کرده بود که تا سال 2000 میلادی 23 نیروگاه هسته ای بسازد. این پیشنهاد خود آمریکا بود. حالا ایران می خواهد ده بیست تا نیروگاه دیگر بسازد. روسیه موافقت نامه تأمین سوخت اتمی نیروگاه بوشهر را پذیرفته، اما ایران نیروگاههای بیشتری را در دستور کار خودش قرار داده.

صدای آمریکا: اما آقای موسویان بوشهر که هنوز راه اندازی نشده؟

حسین موسویان: درست است. ببینید، تز دید من این است که اگر یک توافق سیاسی حاصل شود، اگر آژانس پرونده ایران را به حالت عادی بازگرداند و اگر قدرت های جهانی با عادی سازی پرونده ایران، آن را از شورای امنیت عودت دهند، آنگاه همه محاسبات تغییر خواهند کرد، و ملاحظات سیاسی و امنیتی ایران نیز کاملاً تفاوت خواهند کرد. اما باید این را در نظر داشته باشید که ایران نمی تواند تا ابد به یک کشور خارجی برای تأمین سوخت مورد نیازش متکی باشد. ایران تصمیم گرفته که در تولید و تأمین سوخت مورد نیازش خودکفا باشد، حتی بطور مقطعی. بعد از پیروزی انقلاب، ایران تصمیم فوری برای انجام غنی سازی نداشت. این شاه بود که تصمیم داشت ایران غنی سازی کند، شاه بود که تصمیم داشت این چرخه را در اختیار داشته باشد، او بود که می خواست 23 نیروگاه بسازد؛ حتی می دانستند که شاه می خواست بمب اتم هم داشته باشد.

اما درست بعد از انقلاب، تصمیم گرفته شد جاه طلبی های موجود در برنامه هسته ای شاه منتفی شود، تصمیم گرفته شد غنی سازی در کار نباشد و از چرخه آن صرف نظر شود، و تصمیم گرفته شده که بمب اتم نداشته باشیم. اما متأسفانه آمریکایی ها و اروپایی ها بر آن شدند که تمامی قرار دادهاشان با ایران را بطور یکجانبه لغو کنند که این برخلاف معاهده NPT و تمامی موازین بین المللی بود.

ایالات متحده از تحویل میله های سوخت به رآکتور تحقیقاتی ایران سر باز زد، و فرانسه توافقش با ایران برای غنی سازی را ملغی کرد. ایران 1.2 میلیارد دلار به فرانسه پرداخت کرده بود، اما فرانسه بطور یکجانبه قرارداد را فسخ کرد.

اگر آمریکا میله های سوخت را به ایران تحویل داده بود، اگر فرانسه به فعالیت آن کنسرسیوم برای غنی سازی برای ایران در جهت تأمین سوخت مورد نیاز بوشهر ادامه می داد - که آن هم قرار بود در داخل فرانسه انجام شود نه داخل ایران - و اگر در همان روزهای نخست پس از انقلاب به تعهدشان بر مبنای آن موافقت نامه ها پایبند بودند؛ ایران بطور قطع خودش به سمت غنی سازی نمی رفت.

صدای آمریکا: اگرهای بسیاری در این مساله هست. شما می دانید که آیت الله خمینی و رهبری جمهوری اسلامی در ابتدای انقلاب تصمیم به توقف برنامه هسته ای گرفتند. اما، پس از جنگ ایران و عراق آن را از سر گرفتند. مساله عدم اطمینان است. با توجه به پیشینه بی اطمینانی از سوی دو طرف ایران چگونه می تواند به آمریکا نسبت به نیابت صلح آمیز برنامه اش اطمینان دهد؟ با توجه به کمک های دریافتی ایران از شبکه های قاچاق عبدالقدیر خان؟

حسین موسویان: ببینید، مشکل دقیقاً در همین منطقی است که شما الان بیان کردید. شما معتقدید که این ایران است که باید آمریکا، اروپا و غرب را متقاعد کند که به دنبال بمب اتم نیست. با شما موافقم که عدم اعتماد مسئله ای اساسی است، اما باید درک کنید این بی اعتمادی، دو طرفه است. ایران عضو NPT است. حتی بر اساس برآوردهای سازمان اطلاعاتی خود آمریکا - که سایر کشورهای جهان هم، بجز اسرائیل، با آن هم نظر هستند - ایران سلاح هسته ای نداشته و تصمیمی هم برای ساخت بمب اتم نگرفته است.

صدای آمریکا: اما، آن ها این برنامه را داشتند.

حسین موسویان: البته، چرا که نه؟

صدای آمریکا: اما، ایران برنامه جنگ افزار اتمی داشت و در مرحله ای آن را متوقف کرد.

حسین موسویان: نه نه، نه. ده سال است که آژانس بطور 24 ساعته توسط دوربین هایش بر تمام فعالیت های هسته ای ایران نظارت دارد و هر سه ماه یک بار، دست کم در ده یازده سال گذشته، در تمامی بیانیه ها و گزارش های دبیرکل آژانس به این مسئله اشاره شده که هیچ انحرافی از جانب ایران مشاهده نشده.

صدای آمریکا: نه، ارزیابی اطلاعات ملی آمریکا که به آن اشاره می کنید می گوید ایران برنامه جنگ افزار هسته ای داشت ولی در مرحله ای آن را متوقف کرد.

حسین موسویان: خیلی خوب، این محل اختلاف ماست. آنها می گویند ایران در سال 2003 متوقفش کرده. اما حالا با این موافقت که ایران نه بمب هسته ای دارد و نه به دنبال ساخت آن است. آژانس هم که به دفعات تأکید کرده که هیچ مدرکی دال بر انحراف ایران از برنامه هسته ای اش وجود ندارد. ما از بی اعتمادی سخن می گوئیم. این نکته اساسی است.

باید به خاطر داشته باشید که درست بعد از پیروزی انقلاب، عراق ایران را مورد تجاوز نظامی قرار داد، صدام به دنبال تجزیه ایران بود و ایالات متحده و اروپایی ها هم از متجاوز پشتیبانی می کردند. آنها از متجاوز حمایت می کردند برای تغییر رژیم و از هم پائاندن ایران. صدام حسین از سلاح های شیمیایی استفاده کرد و ایرانیان زیادی قربانی سلاح های کشتار جمعی شدند. و فن آوری و مواد لازم برای ساخت آن سلاح های شیمیایی را اروپایی ها و آمریکایی ها تأمین کردند. حالا شما بر این باور هستید که ایران باید آمریکا و اروپا را متقاعد کند و سعی کند که اعتماد آنها را جلب کند؟

نه، این عدم اعتماد دوطرفه است. هر دو طرف باید تلاش کنند تا اقدامات لازم را برای جلب اعتماد طرفین انجام دهند. نکته اساسی همین است؛ این اول.

دوم این که تا زمانی که هنوز بسته ای جامع بر سر موضوع هسته ای که ما را به هدفی مشخص برساند در دست نیست، آژانس از اختیارات لازم برخوردار نخواهد

بود. آژانس تبدیل به یک ابزار سیاسی شده؛ روزی که 1+5 با ایران به توافق برسد، آژانس هم ظرف یک هفته تمام مسائل فنی را حل و فصل خواهد کرد؛ باور کنید. من آژانس را خوب می‌شناسم. کار با آنها را بلدم. حتی اگر امروز ایران در چارچوب پروتکل الحاقی – یا حتی فراتر از آن – به آنها اجازه بازرسی های بیشتر بدهد، باز هم آژانس این اختیار را نخواهد داشت که اعلام کند که همه مسائل حل شده اند. چون آنها باید به شورای حکام گزارش دهند و قدرت های جهانی در شورای حکام هستند که تصمیم گیرنده اند، نه آقای آمانو یا افراد شاغل در IAEA. آنها فقط کارمند آژانس هستند. قدرت های جهانی که بر کرسی های شورای حکام تکیه زده اند تصمیم می گیرند. به همین خاطر IAEA چیزی بیشتر از یک کارمند نیست.

صدای آمریکا: شما کاملاً روشن کردید که تحریم و غنی سازی برای شما مهم است اما، جمهوری اسلامی برای عرضه چه دارد؟

حسین موسویان: به عقیده من، آنچه که ایران می تواند ارائه کند، بالاترین سطح شفافیت است که در سطح بین الملل وجود دارد. ایران می تواند به بالاترین درجه از شفافیت و همکاری با آژانس پایبند باشد و کلیه ابهامات باقیمانده را برطرف کند. این در وهله اول.

در وهله دوم ایران می تواند حسن نیت بیشتری از خودش نشان دهد، چرا که شفافیت به تنهایی، حلال همه مسائل نیست. بیایید رک و واقع گرا باشیم. ایرانی ها نیاز دارند که بر سر یک سطح و یک ظرفیتی از غنی سازی، به مصالحه ای برسند. آن سطح از غنی سازی که ایران نهایتاً می پذیرد، زیر 5 درصد است. این چیزی بیش از شفافیت بخرج دادن است. منظور اقدام یا مجموعه ای از اقدامات است که در کنار شفافیت است که من گفتم ایران می تواند به آژانس ارائه کند تا آنکه با شفافیت کار را به انتها برسانیم.

صدای آمریکا: آیا فردو را تعطیل می کنند؟

حسین موسویان: نه، نه. ببینید، شما مسائل را با هم قاطی می کنید؛ شفافیت هیچ ارتباطی به تعطیلی فردو ندارد. شفافیت بخرج دادن که ارتباطی به تعلیق ندارد. شفافیت یعنی، ایران به آژانس اجازه بازرسی هایی که مورد نیازش هست را بدهد. اگر بخواهید ده تا سایت غنی سازی بسازید که می توانید بر اساس NPT این کار را بکنید. این حق مشروع تک تک اعضای NPT است.

صدای آمریکا: در دل کوهستان؟

حسین موسویان: البته. وقتی که اسرائیلی ها هر روز ایران را تهدید به حمله می کنند، وقتی که آمریکا و اروپا را هل می دهند به سمت حمله نظامی، اگر شما مسئولیتی در ایران داشتید، البته که شما هم آن تأسیسات را بگونه ای می ساختید که بشود از شان محافظت کرد. ایرانی ها خیلی عاقل بوده اند.

صدای آمریکا: تأسیسات پرسش برانگیزی است؛ یک مرکز غنی سازی کوچک و نه در ابعاد نطنز.

حسین موسویان: با شما موافقم که این پرسش برانگیز است، اما غیرقانونی نیست. اولاً.

ثانیاً، در چهارچوب NPT شما می توانید یک مرکز غنی سازی داشته باشید، ده تا داشته باشید، اصلاً زیر دریا یا زیر کوه بسازید؛ هیچ محدودیتی در این ارتباط وجود ندارد.

اما ابهام یا پرسش تنها با شفافیت و تنها با همکاری کامل بین ایران و IAEA است که برطرف می شود. فردو صدرصد تحت نظارت آژانس است. حتی امروز که مسئله دارد. در آینده هم، اگر ایران بخواهد شفافیت و همکاری خود را صدرصد تضمین کند، به همین صورت ادامه خواهد یافت تا سنوالی دیگر باقی نمانده باشد. اما قبلاً گفتم که شفافیت به تنهایی نمی تواند همه مسائل را حل و فصل کند.

صدای آمریکا: به نکته مهمی اشاره کردید. شما در نوشته هایتان بر حرام بودن سلاح اتمی بر مبنای فتوای آیت الله خامنه ای تاکید می گذارید. آیا چنین فتوایی مکتوب شده و چه تضمینی هست که رهبر جمهوری اسلامی در صورت احساس خطر فتوای دیگری در لغو آن صادر نکند؟

حسین موسویان: اول از همه، معنای فتوا چیست؟ فتوا یعنی نقطه نظر یک مرجع یا یک عالم دینی. این یعنی فتوا؛ چه کتبی اعلام شود، چه شفاهی، و چه توسط بیت آن مرجع یا دفتر آن عالم دینی تأیید شود.

اما در مورد این فتوای هسته ای. اجلاس منع گسترش تسلیحات هسته ای با عنوان انرژی هسته ای صلح آمیز برای همه، بمب هسته ای برای هیچ کس، که در تهران برگزار شد، با پیام رسمی مقام رهبری افتتاح گردید.

دوم، همین چند ماه پیش برای اجلاس سران جنبش غیرمتعددها، مقامات حدود 120 کشور – که چهل پنجاه کشور در سطح سران شرکت کردند و بقیه در سطح وزاری خارجه – رهبر ایران در مقابل دو سوم کشورهای جهان، شخصاً این فتوا را بطور رسمی بیان کردند.

سوم، ایران فتوای مقام رهبری را رسماً در سازمان ملل به ثبت رسانده است. این نخستین بار در طول تاریخ سازمان ملل است که یک فتوای مذهبی به ثبت می رسد. به همین خاطر من واقعاً با آنهایی که اعتبار این فتوا را زیر سؤال می برند مخالفم. ضمن این که این فتوا اصلاً تازگی ندارد. بیاد بیاورید در طول جنگ و تهاجم عراق به ایران، زمانی که صدام حسین از سلاح های شیمیایی استفاده کرد و صدهزار ایرانی کشته یا مجروح شدند، قوای نظامی ایران نظر امام خمینی را برای استفاده از سلاح شیمیایی به عنوان اقدامی متقابل جویا شدند؛ اما ایشان اجازه مقابله به مثل را نداد.

وقتی که کشوری در حین جنگ – و در زمانی که دشمن از سلاح کشتار جمعی استفاده و ده ها هزار نفر را به کشتن می دهد – و رهبر مذهبی آن کشور قوای نظامی را از دست زدن به اقدام متقابل منع می کند، معتبرترین گواهی است برای صحت و مشروعیت این فتوا.

صدای آمریکا: شما می دانید که آیت الله خامنه ای گفته که اگر ایران دست از برنامه اتمی بکشد غرب از حقوق بشر بهانه می گیرد و این فشارها ادامه دارد. آیا ایشان عمیقاً نگران بقای رژیم است در این میان؟

حسین موسویان: نه این چیز جدیدی نیست. من حدود ربع قرن در وزارت خارجه بوده ام. آمریکا هر از گاهی موضوعی را مطرح می کند. یک روز موضوع تروریسم را پیش می کشد تا جامعه بین المللی را برای اعمال فشار بیشتر بسیج کند. یک روز دیگر، به عنوان مثال، در زمان ریاست جمهوری آقای رفسنجانی در اواسط دهه نود میلادی، روند صلح خاورمیانه را پیش کشیدند تا با بسیج جامعه بین المللی ایران را به اتهام اخلال در روند صلح مورد سرزنش قرار دهند و اینگونه عنوان کردند که ایران تهدیدی است برای آرامش و امنیت منطقه، و مانعی است در روند صلح خاور میانه.

امروز همگان می دانند که این ایران نیست که مانع روند صلح است، نخست وزیر اسرائیل آقای نتانیاهوست که مانعی در برابر راه حل ایجاد دو کشور مستقل در کنار هم است. مشکل، ایران نبوده و نیست. امروز موضوع هسته ای را داریم و اگر هم این مسئله حل و فصل شود، من شخصاً بر اساس تجربیات خودم، معتقدم که آمریکا باز هم مسئله دیگری را پیش می کشد. برای همین در آن زمان، وقتی که در وزارت خارجه بودم، و این سه سالی که اینجا در آمریکا هستم، در تمام کنفرانس ها، سخنرانی ها و مقالاتی که ارائه کردم، همواره بر یک "سیاست موازی" تأکید کرده ام، البته نه آن سیاست موازی که آقای اوباما دنبال می کند، تحت عنوان تحریم و دیپلماسی.

سیاست موازی که من می گویم این است: یکی ارائه یک طرح پیشنهادی واقع بینانه

– آنگونه که قبلاً توضیح دادم – از جانب گروه 1+5 به ایران. دیگری همزمان و به موازات آن، یک بسته جامع و فراگیری که از دل مذاکره و گفتگوی مستقیم بین تهران و واشنگتن بیرون آید. من معتقدم که مسئله هسته ای تنها زیرشاخه ای از خصومت های میان ایران و آمریکا است. تا زمانی که این دشمنی ها ادامه دارند، و تا زمانی که این خصومت ها تشدید می شوند، من گمان نمی کنم بتوانیم راه حلی برای مشکل هسته ای ایران پیدا کنیم. فرصتمان بسیار محدود است.

صدای آمریکا: چه چیزی باعث شد شما تصمیم بگیرید تابستان سال آینده به ایران بازگردید؟ اتفاقی است که بازگشت شما با پایان دوران ریاست جمهوری احمدی نژاد همزمان می شود؟

حسین موسویان: نه، نه، من در زمان ریاست جمهوری او هم در ایران زندگی می کردم. می دانید که من در آوریل 2008 دستگیر شدم و در آوریل سال بعدش محکوم شدم و تا سال 2009 در ایران بودم. طبق حکم دادگاه، من تا پنج سال از داشتن هرگونه مسئولیت دیپلماتیک و نیز فعالیت در زمینه روابط بین الملل در داخل ایران، محروم شده بودم. به جای پنج سال خانه نشینی، آمدم اینجا تا فعالیت های آکادمیک خودم را دنبال کنم؛ همین که محکومیتم به پایان برسد، به ایران باز خواهم گشت.

صدای آمریکا: چرا در ایران در مورد برنامه هسته ای کسی مطلبی نمی نویسد و سکوت مطلق است؟

حسین موسویان: چون که امروزه اجماعی در داخل کشور وجود داشته بدین ترتیب که این صرفاً موضوعی سیاسی است؛ و گروه 1+5 هم در موقعیتی نیست که برای برون رفت از این بن بست توافقی واقعی داشته باشد، دقیقاً بخاطر همان دلایلی که قبلاً گفتم.

اول این که در واشنگتن اختلاف نظر هست و دوم این که در درون 1+5 هم اختلاف نظر وجود دارد. و تا زمانی در واشنگتن اجماعی حاصل نشود، به گمان ما گروه 1+5 هم قادر نخواهد بود راه حلی آبرومندانه ارائه کند که در آن – حق مشروع ایران و برداشتن تحریم ها، و نیز هر درخواستی که دلشان می خواهد مثل شفافیت و پائین آوردن ظرفیت و امثال آن - لحاظ شود. ایران قادر خواهد بود که در ازای چنین بسته ای به جامعه بین المللی این تضمین را بدهد که برای همیشه کشوری عاری از سلاح هسته ای باقی خواهد ماند. اما آیا واشنگتن و اروپایی ها در موقعیتی هستند که به چنین توافق بزرگی تن بدهند؟ من شک دارم.

صدای آمریکا: آقای موسویان از شرکت شما در این گفتگو ممنونم.

برای دیگران بفرستید

چاپ

Balatarin

فرستادن

0 پیشنهاد

0 توییت

عنوانها	خدمات	درباره ما	شبکه های اجتماعی	دیدگاه ها
ایران	پادکست	منشور صدای آمریکا	فیسبوک	دیدگاه واشنگتن
آمریکا	آر اس اس	حقوق و مقررات	یوتیوب	شهروند خبرنگار
جهان	ماهواره ها	تماس با ما	توییتر	نظرات شما
فرهنگ و زندگی	فیلترشکن	پیوندها		گوناگون
علم و فن آوری	اشتراک خبرنامه	سفارت مجازی آمریکا		روسای جمهوری آمریکا
ورزش	شنیدن برنامه ها با تلفن	رادیو فردا		
	جدول برنامه های تلویزیونی			
	موبایل			
	یادگیری انگلیسی			

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.